

ВОКЗАЛЬНА КАВА

Їхала, вешталася незнайомими вулицями, закохувалася в нові міста, не боялася загубитися, міцно спала в літаках і потягах, проте часто не могла заснути у власному ліжку. Випадкові перехожі – цілковиті незнайомці з чужих міст у далеких країнах – перетворювалися на чудових співрозмовників. А деякі навіть на друзів. Поверталася додому, а відчуття були такі, як бувають, коли обіймає чоловік, що носить на собі запах міцних парфумів. Поверталася додому, а на тобі залишалися пахощі тих міст.

Куталася в його обійми й мовчки слухала, як б'ється його серце – так рівно, так правильно, так спокійно. А потім засинала, і видавалося, що то потяг несе тебе знову далеко від дому.

Коли ти закохана водночас у двох, у Чоловіка й у Великий Шлях, ніколи не знаєш, де закінчується твоє сьогодні. Не знаєш,

що таке паркан, бо для тебе кожен паркан – то рейки, які ведуть удалечінь.

– Коли це все буде позаду, я попрошу тебе прочитати мені казку, – казала ти йому. – Згорнуся собі клубочком, заплющу очі й тихо віритиму, що дива трапляються частіше, ніж ми сміємо про них мріяти.

Він кивав, пригортав тебе дужче до себе, а тоді, назавтра, притуляв долоню до скла у твоєму потязі. Їхала – він дивився тобі услід.

Знала, що скоро буде нова зустріч, а поки в тебе було побачення з Великим Шляхом – і притулялася щокою до вікна, проводила пальцями поторсаними кутиками старої валізи, просила провідника зробити тобі чаю з лимоном і згадувала, який смачний чай удома.

За вікном були жовті ліхтарі чужих міст і містечок – як оті круглі повітряні кулі, припнуті до міських алей – і волога бруківка, що миготіла, наче старе кіно із затертої трохи плівки.

Усе, як завше: звечора сідаєш у потяг, заплющуєш очі, поки він тебе заколисує, а над ранок за вікном уже все геть інше. Провідник віддає квиток – твою зім'яту мрію, що тепер уже спогад. Ти виходиш на сонний перон і починаєш сподіватися нового дива.

Люди навколо поспішають, метушаться, біжать, ти поспішаєш разом із ними, губишся, шпортаєшся о власну валізу, шукаєш потрібний маршрут. Поки телефон не почне вигравати улюблену мелодію, у вусі не забринить найрідніший голос і ти не примостишся коло громіздкого кавового апарату.

– Доброго ранку, люба. Тобі добре спалось?

– Я, здається, не бачила тебе цілу вічність. Скучила.

– Ночі завжди тривають вічність, коли ти далеко. Роблю собі каву. А ти?

– І я, – шукаєш у гаманці дріб'язок однією рукою, натискаєш клавіші на автоматі. Подвійну. З молоком.

Поки кава сюрчить дрібною цівкою у твою склянку, ти слухаєш про його ранок. Яка погода за вашим вікном, який сьогодні запах долинає із сусідньої квартири – бабуся Марта, здається, випікає коржики для внуків.

Тоді в поспіху допиваєш, біжиш, метушишся. Усе, як завжди. Нове місто, нові люди, новий запах. Але його не відчуваєш – на тобі запах того, кого так палко любиш. Ти кутаєшся у свій шарф, затуляючи носа. Сідаєш у машину на задне сидіння й заплющуєш очі. Говориш навпомацки, навмання смієшся. Коли ти закохана в Чоловіка, то навіть Великий Шлях не може відволікти тебе від думок про нього.

ДОВГА САМОТНЯ ДОРОГА

Було якось насправді відчутно страшно. Очі боліли від втоми, нервового напруження й постійного мерехтіння сіро-білого снігу попереду. Навіть порухи шіток по лобовому склі завдавали болю. Судомило й руки — Олена інстинктивно затискала кермо шосили, боячись щось прогавити, не впоратися з кермуванням. А ще боялася втратити опору, яку поки відчувала принаймні на дотик.

Штормові попередження, про які вона читала у стрічці новин уранці, втілювалися у найгіршому своєму вияві. Сніг сипав і сипав. Їхати ставало дедалі складніше. Широка Київська траса перетворилася на вузьеньку дорогу, майже таку, як вуличка біля будинку її батьків у приватному секторі.

Олена боязко повернула голову вбік: за півметра від неї з обох боків закінчувався світ. Там було біло-біло, і дивитися було нестерпно: погляд не міг зосередитися, і від того безпорадно блукав у пошуках неіснуючої чіткої точки. Їй пригадався Міхаель Енде із його «Нескінченною історією», де було страхітливе Ніщо, дивлячись на яке кожен відчував, наче спігне. Олені на мить здалося, що тепер не лише казкову, але й їхню, справжнісіньку, планету з обох боків пожирає Ніщо...

Ще декілька метрів, і з обох боків дороги вималювалися силуети чорних кущиків, хоча за ними все було також неіснуюче-білим, Олені стало легше — принаймні щось відділяло її машину від страшливого Ніщо снігової бурі.

Справа від неї промайнула шапка дорожнього знаку. Сам він був засипаний отим білим Ніщо, закутий у його в'язницю та геть безпорадний.

— Як же хочеться кави! — вигукнула Олена, і чомусь злякалася власного голосу. Він видався їй не так чужим, як якимось недоречним у цій сніговій пустелі.

Олена розімкнула правий кулак і потяглася до радіо. Якщо тут воно «тягнутиме», то є якась надія на порятунок. Зліва промайнула табличка, на якій мала би бути назва населеного пункту, але літери заліпив сніг.

— Чудово! Якщо зі мною щось трапиться, я навіть не знатиму, куди викликати евакуатор... чи «швидку»... чи... — Олена нервувала, бо паніка підступала, а сніг ставав усе густішим і здавався лиховісним.

Потяглася до мобільного, щоби перевірити його справність. Чомусь саме зараз передсмак неминучої катастрофи переслідував її, була певна, що скоро зламається все й вона залишиться одна-однісінька серед цих зибучих снігів.

Думки гарячково змінювали одна одну: «І чому я погодилася на цю пригоду? Чому мені завжди бракує сміливості сказати шефу все, що я думаю про нього і його горезвісні завдання? Чому не покинула цю роботу ще рік тому, коли все ще не виглядало таким заплутаним? Хоч би зараз не зателефонувала мама. Я не зможу їй збрехати, але не насмілюся і сказати правду. Вимкнути телефон? Це лише все ускладнить... Боже, Боже, врятуй мене... Хоч би якусь заправку, де був би автомат із кавою і хоча б одна людина... І хоча б якась кольорова пляма... Не можу більше дивитися на цей білий сніг...»

Ще один поворот, і десь серед снігових кучугур вигулькнула заправка.

«Ось воно, щастя», — подумала Олена й сильніше натиснула на газ.

Вона припаркувала машину, закуталася в барвистий шарфик і вибігла надвір. Неподалік стояли добряче присипана снігом машина й велика фура. Через вікна заправки дівчина побачила чоловіка з пластиковим горням. Їй здалося, що він незвичайно красивий. І все ж, їй зараз було не до розмов і не до романтичних знайомств. Аби лише кави. І знову в дорогу, швидше б до готелю. І в душ. І під теплу ковдру. На зустріч вона все одно вже не встигала.

«Хоч би не почав зараз розказувати, як погано одній жінці їхати в таку погоду», — подумала Олена, але все ж рефлексивно поправила волосся.

У приміщенні було досить тепло і навіть затишно. Олена привіталася, кинула погляд на красивого чоловіка з кавою, напевно, водія вантажівки, і підійшла до автомата. Аромат свіжої (хай і розчинної, тепер немає значення) кави провокував солодку млість, але треба було триматися. Ще довга дорога попереду.

Олена ще раз глянула на продавця, який щось заклопотано рахував, а тоді на мовчазного чоловіка. Він не дивився на неї. Не коментував того, що вона в таку погоду їде сама. Не ставив запитань. Лише пив свою каву й мовчав.

«Який же він несамовито красивий», — знову подумала Олена. Їй раптом захотілося, щоби він таки заговорив. Такого можна

слухати хоч скільки завгодно. Йому легко довіритися. Біля такого втрачаєш контроль над ситуацією і добровільно передаєш віжки, тобто кермо, тобто взагалі право будь-що вирішувати. З таким чоловіком можна почуватися жінкою в усіх сенсах, і в тому, що жінкам у таку неgodу нема чого їздити самим, теж. «Ну чому він не заговорить зі мною? Про що він думає?»

Їй закортіло сказати йому щось, усміхнутися. У нього були великі красиві руки з довгими пальцями, забрудненими машинним маслом. Їй хотілося, щоби він цими пальцями зігрів її власні. Але ні, він уперто мовчав, пив свою каву й не дивився на неї. І вона не могла заговорити першою. Бо в таких чоловіків ніколи не вихопиш ініціативи. Просто інтуїтивно довіряєшся, буквально ввіряєш свою долю, і все. І мовчиш. Так само, як оце він зараз.

Чоловік, нарешті, допив свою каву й знову підійшов до автомата. Олена побачила, що в смітнику було вже п'ять пластиків горняток. Яким же втомленим він має бути, якщо випив уміст їх усіх.

А він узяв свою каву й вийшов надвір, зник у темряві, у мряці, та навіть не залишив сподівання на те, що Олена знову зможе коли-небудь його побачити.

І їй раптом стало лячно ще більше, ніж раніше. Вона відчула себе абсолютно загубленою, беззахисною, покинутою. Продавець нарешті відклав свої папірці й запропонував допомогу. Яка там допомога. Вона допила свою каву й вибігла до машини.

Швидко темніло. Олена ввімкнула рок-н-рол, щоби хоч якось підняти «бойовий дух». Але нічого не вдавалося. Хотілося плакати. На щастя, за кільканадцять метрів попереду блимало світло чийось габаритних вогнів. Вона налаштувалася на таку ж швидкість, як і машина попереду, стежачи за цими вогниками, як за сигналами маяка. Ще трохи, зовсім трохи. І буде цей загадковий Тернопіль — місто, у якому вона ще ніколи не була. І, на це вона дуже сподівалася, буде тепло, світло, гаряча вода. І гарячий шоколад, якщо вона не забула взяти його із собою.

Задзвонив телефон. Це був шеф, сповіщав: шойно телефонував чоловік, із яким Олена має зустрітися. Він запізнювався.

«Ну й добре», — подумала вона й попрощалася, мотивуючи поганою дорогою.

...У фойє готелю стояв цей самий красивий чоловік і розмовляв телефоном. Він говорив, що лише приїхав і зареєструвався, запитував, коли зручніше буде влаштувати зустріч, обмовившись про фірму, у якій працювала Олена.

